

[Rager.]

den Vej. Lovgivningsmagten kan gøre meget, og det er vel tvivlsomt, om et Sagsanlæg fra Kasserens Side i den Anledning vilde kunne føres igennem med Held, men jeg er dog ikke helt sikker paa, om det ikke var muligt. Lad os se bort fra at diskutere det, men lad os være klar over een Ting, nemlig at en tvangsmæssig Gennemførelse af det selvsagt vil medføre, at Kasserne i højere Grad end hidtil vil rejse Modstand mod Krav om Konsolidering, og lad os huske, hvordan vi i sin Tid har haft det, da Kasserens Formue var ganske lille, da de endnu ikke havde oparbejdet den mere betryggende Stilling, som de takket være den nuværende Arbejdsdirektør og Kasserens forstaaende Ledelser er naaet til.

Da var Forholdet det, at saa snart Arbejdsløsheden voksede lidt, kom Kasserne og maatte laane. I nogle Tilfælde blev Laanene tilbagebetalt, i andre Tilfælde blev de eftergivet. Jeg spørger: Er denne Ordning tilstræbelsesværdig? Er det heldigere, at det offentlige uden moralsk Begrundelse benytter sin eventuelle Magt til at tage et Beløb i en Situation som denne, for derefter at risikere, at det forsikringsmæssige Grundlag ikke bygges tilstrækkeligt op, og at man kommer til at staa over for Laanekrav og eventuelt Eftergivelseskrav senere, eller er det rigtigere, som det sker her fra Regeringspartiernes Side, at se Situationen lige i Øjnene og saa underbygge den moralske Kraft, som det betyder for Kasserne at være virkelig konsoliderede? Jeg anbefaler meget stærkt, at man forkaster dette Venstres Ændringsforslag.

Hvad det af de Konservative stillede Ændringsforslag angaar, som gaar ud paa at fordele Kommunernes Halvdel med $\frac{7}{10}$ paa den mellemkommunale Refusionsfond og $\frac{3}{10}$ paa den fælleskommunale Udligningsfond, skal jeg sige, at jeg kan ikke være med hertil, for det forekommer mig, at den fælleskommunale Udligningsfonds Beløb tilvejebringes paa en mere demokratisk Skattebasis end de Penge, der findes i den mellemkommunale Refusionsfond. Da jeg maa være Tilhænger af, at de fleste af Samfundets Midler tilvejebringes paa saa demokratisk Maade som muligt, maa jeg holde paa, at det Forslag, hvorefter Udligningsfonden kommer til at betale en større Del, maa foretrækkes. Derfor anbefaler jeg at stemme imod Det konservative Folkepartis Forslag paa dette Omraade.

Venstre har endvidere stillet Forslag om, at § 1 skulde udgaa. Det er den Paragraf, der tilsigter at gøre det muligt for en

Kasse som Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse at foretage en Forhøjelse af Dagpengene i det beskedne Omfang, som det er muligt efter Loven. Det blev oplyst under Diskussionen forleden Dag, hvor det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen var forhindret i at være til Stede, at Arbejdsmandene i Øjeblikket er ved at komme op paa et aarligt Kontingent af 134 Kr. eller ca. 10 pCt. af deres skattepligtige Indtægt til deres Arbejdsløshedskasse. Under Hensyntagen her til forekommer det mig, man ikke burde stille et Ændringsforslag som det, det ærede Medlem her har stillet.

Fra konservativ Side har man foreslaaet, at § 2 skulde udgaa. Den drejer sig, kan jeg godt sige, om et af de mindre væsentlige Punkter i Loven, Spørgsmaalet om, hvorvidt midlertidigt Arbejdes Varighed skal være 3 eller 5 Uger. Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Victor Larsen siger, at der maaske er Kasser, der slet ikke er ivrige efter at faa de 5 Uger, men jeg tror, de fleste Kasser ønsker det, og jeg tror, at af Hensyn til den gode Orden, for ikke at faa Vanskeligheder med Overflytningsbestemmelser og forskelligt andet inden for Arbejdsløshedskasserens Administration, vil det være ønskeligt saa vidt muligt at have ensartede Regler. Derfor anbefaler jeg, at man forkaster dette Ændringsforslag og vedtager Lovforslagets Bestemmelse, idet det har vist sig, at der efterhaanden er flere og flere Kasser, der er gaaet over til den nye Bestemmelse, og jeg gør ogsaa opmærksom paa, at denne Bestemmelse er jo dobbeltsidig — jeg sagde det allerede ved første Behandling — idet den, der igen skal tilknyttes en Kasse, derefter skal præstere Arbejde i 5 Uger og ikke i 3 Uger.

Endnu har jeg en Bemærkning at gøre om et Forhold, jeg berørte ved Sagens første Behandling, nemlig det Tilfælde med en Mand, der f. Eks. bliver arbejdsløs 1. November i Aar, og som derefter opbruger sin Hjælp fra Arbejdsløshedskassen og Fortsættelseskassen og bliver færdig med den omkring den 1. April. Hvis denne Lov ikke bliver vedtaget, vil han i Tilfælde af fortsat Arbejdsløshed ud over 1. April straks gaa ind i et nyt Understøttelsesaar og vil atter kunne oppebære Understøttelse i fuld Tid i saavel sin Arbejdsløshedskasse som i sin Fortsættelseskasse, hvorimod han, hvis dette Forslag vedtages, ikke vil kunne faa nogen Understøttelse fra sin Kasse før efter 1. Oktober næste Aar. Det er et af de Overgangstilfælde, der er ubehagelige for den paagældende, men hvis hans Arbejdsløshed strækker sig ud over det Tidsrum,